

ter se mej potjo prijazno pogovarjate. Kolikor bliže ste učilnici, toliko več otrok srečavate, katere bolj ali menj zebe nego li vas. Ali vam ni tako hudo, ker imate še dosti blizu do tjà. Kaj pa ónim vašim továřišem, recimo: Smrekarjevemu Matevžku in Kamenarjevemu Janezku, ki sta tako daleč od učilnice domá? Oj, koliko prebijeta hudega mraza! Na pólu otrpla in z rudečim „ščinkovcem“ na nosu jedva prilezeta v učilnico.

V učilnici sedite vsi lepo in mirno na gorkem ter poslušate lepe nauke vašega gospoda učitelja. Ko je pouk končan, potem imate zopet zunaj veselje. Ta in óni si je na tihem pripravil kepo za svojega továriša, vrgel jo je proti njemu, ali — zadel ga ni; továriš se mu posmehuje, ker ima „ravno rokó kot zajec petó.“

Domóv prišedši, ogrevate se zopet pri gorkejši peči ter mislite na ubogega Matevžka in Janezka, ki imata še daleč do dóma ter s težavo krevsata po debelem snegu. Mati prinese kosilo na mizo; najpreje molite, potem se pa krepčate z gorko jedjó. Po kosilu se spravite v kak kot ter se ondù igrate sè sestrico ali bratcem, ki je še vedno domá ter ne pozna še učilnice od znotraj. O Božiči si napravljate jaslice, postavljate pastirčke, a za nekaj dni tudi svete tri kralje in njihovo zvezdo nad jaslice. Ko vam je minulo tudi to veselje, najdete zopet kaj drugega, da se primerno razveselujete v dolgem zimskem času.

Zvečer ste radi pri materi, ki vrti kolovrat, ali pa pri očetu, ki cepi trske. Po večkrat skoči materi „kobilica“ s kolovrata in treba jo je iskati po vsej sobi. Ahà! našla jo je Anica, tvoja sestríca, a ti si jo iskal baš na nasprotnem kraju, zato je tudi nisi našel in Anica se je materi prikupila.

Mucka, poprej tako živa in vesela vže davno je zaspala tam na klopi pri gorkejši peči, tudí vam se sili spanec v oči. Večerno molitev izmolite z materjo, priporočite se ljubemu Bogu ter svojemu angelju váruhu, potlej pa zaspíte prav sladko v gorkejši postelji. Zunaj le naj brije burja in naletava naj mrzli sneg kakor hoče, to vse vas malo briga, saj ste v gorkejši hiši pri dobrih svojih roditeljih, a jutri bode zopet škripalo pod nogami, ko bodete šli po navadi v učilnico.

M. Š.

Dom resnice.

(Zapísal Janez Pauli 1522. leta.)

Nekoč se srečajo ogenj, zrak, voda in resnica. Veselo se pogovarjajo to in óno. Predno se razidejo, poslové se in rekó: „Tako dobro smo se imeli, kdaj in kje se zopet najdemo?“ Ogenj reče: „Jaz bivam v trdem kremenu, le udarite z jeklom nánj, in oglasim se vam.“ — Zrak reče: „Vzdignite samó oči, kder se ziblje kak listek na veji, ondù me najdete.“ Voda reče: „Kjer raste bičevje in šaš, ondù kopljite do pod kórena, pa me dobite.“ — Samó resnica molči. Zato jo vprašajo: „Ljuba tovarišica, kde si ti domá?“ Resnica jim odgovori: „Jaz, žali Bog! nimam svojega dóma. Vsak me sovraži, nihče me neče imeti. Hodíte srečno, znabiti se nenadoma srečamo kje.“

(Postlovenil Fr. Rup.)

